

fig paa en meget ubehagelig Maade. 1,000 Rb. kan man ikke give for at fremme Søfar-ten, men hvilken forsvindende Brøkdøel er ikke dette af den Beføstning, som man har maattet udrede for at holde en Drlogsfescaire i Sun- det under en Admirals Befaling for at gjøre Stads af en fremmed Prinds! Jeg er over- beviist om, at vi Allesammen her i Landet have været glade over, at denne Prinds gjæstede vort Land, men jeg er ligesaa overbeviist om, at han selv vilde have fundet det at være god Tact, om vor Drlogsfescaire havde gjort sig saa usyn- lig som muligt; det maa have staaet for ham, at det var en slet Smag at paradere med vore Drlogsmænd, efterat Marinen den 29de Juni saa væsentlig har bidraget til Rigets Under- gang og sin egen Skam. Have vi Raad til den Slags Expeditioner, saa lader os dog for Alting ikke udsætte os for at gjøre uoprettelig Skade ved at bringe en saadan Skole som den, her er Tale om, til at standse sin Virk- somhed. — Det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds yttrede forleden, idet han forlod Soldaternes Paaklædning, at han gjorde et maaffee besynderligt Spring lige ind i La- tinskolerne. Det er i Øvrigt ikke noget Nyt, at det ærede Medlem omtaler dem, det gjør han aarligt, og der er Meget, især af det, han tidligere derom har yttret, som jeg gjerne kan understøve. Men det Spring, han her gjorde, var dog egentlig mere myntet paa at flaae Kløer i de latinske Drengene end i Latinskolerne, og her kommer jeg rigtignok til at gjøre op- mærksom paa nogle Udtryk af det ærede Med- lem, som ere saa besynderlige, at de selv fra ham synes næsten ubegribelige. Det ærede Medlem vil have, at vi her skulle „af alle Kræfter arbejde for at styrke den faderlige Myndighed over Børnene, indtil Myndighedsalderen, og gjøre Forældrene ansvarlige for Børnenes Uteerlighed, naar den er tilstede — og den er tilstede — siger han — i et Maal, der ikke burde være.“ Han siger endvidere: „Unge Drengene tillade sig paa den meest usorffammede Maade at omtale Stats- anliggender og de øverste Myndigheder i Stå- ten. Det stæer, og det bør ikke være.“ Nu er jeg det ærede Thing et Svar skyldig i Anled- ning af den Bemærkning, hvormed jeg ledsagede disse Udtryk, idet jeg nemlig sagde: „Det er

meget godt, at det stæer!“, hvormod det ærede Medlem gav mig den Reprimande: „Nei, det er ikke godt, og det er skadeligt, at nogen en- felt Mand her i Thinget vil erklære det for godt.“ Hvad er det da, jeg har erklæret for godt? Jeg har erklæret, at det, efterat vor Grundlov er bleven indført, er glædeligt og ønskeligt, at Ungdommen seer dens Gøder, at den tidlig bliver opmærksom paa, hvad Friheden har bragt, at den tidlig deltagere i Betragtninger over Statsstyrelsen; dette er meget godt. Jeg vil slet ikke minde om Ordspøget, at man tidt af Børn kan høre Sandheden; men hvad er det nu, at det høitærede Medlem klager over? Jeg maa antage, at det er Eleverne af de latinske Skoler, han mener; thi det ærede Medlem har ikke omtalt, at sli „Uforffammethed“ er kom- men fra andre Skoler; han har slet ikke sagt, hvori disse Uteerligheder eller usorffammede Udtryk bestaae. Jeg vil overlade til ham, hvorvidt han vil mædele os lidt derom, der- som vi skulle troe hans Ord. Men, har det ærede Medlem da ikke selv været ung? Falder det ham ikke ind at tænke med Forførdelse paa, hvilket Gverv hans Forældre vilde have havt, dersom de skulde have sørget for, at han ikke brugte sin Talefrihed, førend han blev myndig? Hvilke Lidelser vilde ikke det ærede Medlem have undergaaet, dersom han skulde have hun- det sin Tunge og ikke kunde have gjort Kritik, inden han blev 25 Aar! Jeg er overbeviist om, at det ærede Medlem paa en glædelig Maade tidligt har yttret sig og sagt mange Ting, som maaffee dengang af de høieste Myn- digheder bleve erklærede for at være usorffam- mede. Men hvorledes skal da dette gjen- nemføres, at vi her af alle Kræfter skulle arbeide hen til, at Forældre holde deres Børn i Ase, indtil de blive 25 Aar? Vil det ærede Medlem maaffee indbringe et Lovforslag derom? thi at vi her tale om, hvad der kan passere blandt Drengene i Skolerne, det hæmmer virke- lig ikke det Uvæsen, som han klager over. Lad kun Ungdommen tale, det gjør ingen Skade; det ærede Medlem behøver ikke at frygte for, at Staten af den Grund, at de latinske Drengene snakke lidt friff, skal blive ødelagt. Nei! Der er meget andet, der bidrager langt stærkere til Rigets Undergang end det, som alle latinske